

[Ebba Strange.]

Et spørgsmål, jeg ikke rigtig fik klaring på, da skatteministeren svarede, er spørgsmålet om, hvorfor man i så høj grad har rettet sig efter betænkningen, når det drejer sig om idrætsområdet, når man ikke i øvrigt har gjort det. Jeg ved godt, at skatteministeren svarede mig, at idrættens procentvise andel var blevet nedsat fra 81,6 pct. til 80 pct., og det kan jeg også læse i bemærkningerne til lovforslaget, men med den hede debat, vi nu har haft, og med min bekymring — jeg vil godt slå fast, at den deler jeg med skatteministeren — for, hvor vi så skaffer pengene fra til de sociale og kulturelle arbejder, vil jeg godt spørge én gang til, ellers må vi drøfte det i udvalget: kunne man ikke forestille sig, at idrætten også afgav en lille smule til det kulturelle og til det sociale og til det almennyttige, som vi i øvrigt bruger tipsmidlerne til?

(Kort bemærkning).

Christoffersen (V):

Hr. Camre startede med at sige, at intet kommer af intet undtagen lommeuld. Efter at have hørt hr. Camres tale er jeg ikke sikker på, at den påstand længere helt kan opretholdes. For hr. Camre havde øjensynlig slet ikke forstået det, jeg prøvede at sige i min korte bemærkning til skatte- og afgiftsministeren, nemlig at det jo ikke er sådan, at regeringen alene har monopol på at disponere over udgiftssiden, mens vi andre bare er sat til at spare. Der har socialdemokratiet helt misforstået situationen. Det er ikke sådan, at venstres rolle er at lave besparelser og regeringens rolle er at lave flere udgifter. Vi har hver vores politiske opfattelse af, hvad der er ønskeligt. At vi så generelt mener, at det offentlige udgiftsniveau skal ned, er en anden sag. Men der står f. eks. en lovreserve på finansloven på 350 mill. kr. Det er da vel ikke kun regeringen, der har lov til at bruge den? Må vi andre ikke også stille forslag, som efter vores opfattelse kan passe ind i den ramme? De ting, hr. Camre har sagt, tvivler jeg ikke på er højtideligt vedtaget af den socialdemokratiske gruppe; det kan jeg så forstå man står sammen om — det har man sikkert megen fornøjelse af.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg kan takke hr. Christophersen for dementiet af hr. Poul Hartlings udtalelse om, at det, det drejer sig om, er nul merudgifter og flere besparelser.

Det er nu ikke så meget det, jeg ønsker at drøfte, for det kan vi jo drøfte ved en finanslovdebat. Jeg synes, det er vigtigere at få at vide af venstre, hvor man ville skaffe disse mange penge til det idébestemte ungdomsarbejde fra. Vi fik spredt en lille smule af mørket, men da højst til, at det blev stærkt tåget, da hr. Brixtofte fortalte os, at man kunne overveje at tage disse 3-4 mill. kr., som staten ville få i merindtægt; det var da altid en oplysning om en del af beløbet.

Hr. Brixtoffes argumentation bygger på noget, som ikke vedrører denne lov, nemlig de tilskud, der gives i medfør af en anden lov, fritidsloven. Det, som er baggrunden for den besparelse, som undervisningsministeren har foreslået, og som indgår i den fælles aftale mellem partierne og herunder altså også venstre, er, at disse udgifter rettelig er kommunale udgifter. Hr. Brixtofte har fået dette beløb til at blive op imod 3 mill. kr.; efter de oplysninger, jeg har, er det ca. 1,5 mill. kr., men det er jo en af de ting, vi kan klare op under udvalgsarbejdet.

Så skal jeg kun sige til hr. Arne Bjerregaard, at jeg bestemt ikke har noget imod, at man er stærkt engageret, men det er nyttigt, hvis dette engagement også baserer sig på viden om de faktiske forhold. Jeg skal i denne omgang kun sige, at der ikke er tale om, at vi med dette forslag flytter penge over til kulturministerens område. Kulturministeriets område får efter forslaget 1,6 mill. kr., ganske som det er tilfældet efter den fordeling, vi i dag har.

Så skal jeg lige sige, at når man har et udvalg siddende, er det for at få ting analyseret. Selv om et sådant udvalg skulle komme til den slutning, som det er sket i dette tilfælde, at et flertal går sammen og siger: vi deles om pengene, og det gør vi på bekostning af statens indtægter, så behøver det jo ikke at betyde, at dette folketing er tvunget til at følge denne indstilling.

Til allersidst skal jeg til fru Ebba Strange sige, at det ikke er idrætten, der har forsøgt at øve pres i denne sag. Vi kan jo tage flere